

pa so se zgrinjale pisane trate in travniki, a za njimi so se zaztezali griči, za katerimi se je pričel dvigati ozek, snežnobel oblak v modrino.

Slepec se je nekako zveselil, ko je začutil, da je prišel z brega na ravno, in upanje mu je zasvetilo. Zopet je začel tipati s palico po tleh pred se in pomikal se je z neko gotovostjo naprej. Skoro bi prejel za vreteno ter zagodel na lajno iz nekega notranjega zadovoljstva. Vstala pa mu je vendar misel, ali ne bi mogel priti do kakega pota. Začel je tipati natančnejše, ne bi li prišel vsaj na stezo in zazdelo se mu je, da so mu tla pod nogami shojena. Na enkrat pa je zadel s palico ob neko stvar, ki je bila zabita v zemlji. Začel je tipati z rokami in prepričan je bil, da je kazalo ob poti v vas. Snel je lajno ter si jo obesil na eno samo ramo, da bi lažje hodil. Prestopil se je za par korakov v naglici, tedaj pa se je pogrzel.

Med bujno zeleno travo se je vil mimo onega kola, na katerem je bila pritrjena lesena podoba sv. Miklavža s strešico, globok, ozek potok. Ob straneh so se v njem namakali široki, okrogli listi kalužnic in zgodaj ocvelih potočnic. Voda pa se je mirno vila naprej po ravnini, da se je zdelo, kakor bi stala.

Božič ni vedel, kaj je. Vskriknil bi bil, toda v istem hipu je izpustil le grgrajoč glas iz sebe, potem pa je izginilo truplo za trenotek proti ilovnatemu dnu. Lajna se je na mestu obrnila nekolikrat v vodi, potem pa se je počasi potopila.

Slepec je med tem zopet prišel na površje; s stegnjenimi rokami se je preobrnil na trebuh, in potok ga je komaj znatno premikal naprej, dokler ni za nekaj hipov zopet izginil pod površje lenega potoka tam med širokimi listi ocvelih kalužnic.

Tretji dan so ga našli. Korenine košatih jelš so ga ustavile, voda ga je rahlo naslonila na zeleno obal. Obraz je imel

obrnjen proti solncu. Obraz je bil resen. Ustnice so bile stisnjene, strogo nabrane, kakor da bi hotele nekaj povedati.

A ljudje, ki ga niso opazili, dokler je bil živ, niso znali brati očitanja na slepčevem obrazu . . .

O METULJU. ADAM SEVER. LJUBLJANA.

Beli oblaki so plavali po jasnem, smehljajočem se nebu in vetrič je pihljajal ter jih nosil dalje kot v sanjah, v sanjah o sreči in o čisti, visoki ljubezni.

Na poljani je cvetela rdeča cvetka v svečani lepoti. Duhtela je in napajala okolico s sladkostjo.

In prizibal se je iz gaja pisan metulj. Neskončno hrepenenje ga je vleklo k cvetlici, ki je cvetela in duhtela. Plaval je ob tihem logu in zrl boječe na poljano; ni se upal poleteti tja; cvetka se ni ozrla vanj, šepetala je z vetrom, ki jo je poljubljal v ljubezni.

Oblaki pa so se bleščali gori v višavi kot srebrni. Metulj jih je gledal strmeč ter si želel slišati rajsko muziko nad njimi, da bi postal vreden cvetlice na poljani.

Pisani metulj se je vzdignil ob tihem logu ter pričel leteti tja gori, kjer je veter nosil sanjave oblake. Dvignil se je nad logom solzeč se, a opojno rdeča cvetka ga ni pogledala.

Metulj pa se je hotel dvigniti nad oblake, da bi postal vreden cvetlice, in njegove solzice so padale na tihi gaj.

ŽENSKE V RUSIJI. BOŽIDAR TVORCOV. KALUGA.

V Moskvi je »društvo zboljšanja ženske usode«. V zadnji seji tega društva je E. V. Golovina vzbudila go-rečo besedo po naslednjem predmetu.